

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθήναις

Ἡ κατάστασις. Αἱ εἰδήσεις τῆς ἐβδομάδος ταύτης παριστῶσι τὴν ἐν Ἀνατολῇ κατάστασιν ἥττον ἀνησυχητικὴν ἢ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. Ἀφ' ἑνός, αἱ ἐν Ἀρμενίᾳ καὶ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ταραχαί, καίτοι μὴ καταπαύσασαι ἐντελῶς, φαίνονται ἐπαισθητῶς περιοριζόμεναι, ἀφ' ἑτέρου δέ, καὶ ἡ ὁμοφωνία τῶν ἐξ μεγάλων δυνάμεων, ἥτις μετὰ τὸν ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ λόγον τοῦ λόρδου Σώλσβαρου εἶχε νομισθῇ ἀκλόνητος καὶ ἐτοίμη νὰ προβῇ εἰς πᾶσαν λύσιν ἐν Ἀνατολῇ, κατεδείχθη ἀνελικρινὴς καὶ κατ' ἐπίφασιν μόνον ὕφισταμένη. Οὕτω δέ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐματαιώθη ἡ σχεδιασθεῖσα κατ' ἀρχὰς ναυτικῇ ἐπίδειξις, ἐγγίζει δὲ νὰ ματαιωθῇ σχεδὸν καὶ αὕτη ἡ αἵτησις τῶν δυνάμεων ὅπως ἀποστείλῃσι καὶ δευτέρας φυλακίδας εἰς τὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβεΐας αὐτῶν. Καὶ ἀγωνίζεται μὲν ἡ διπλωματία ν' ἀποκρῦψῃ τὴν ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν ὁμοφωνίαν ἐνυπάρχουσαν βαθεῖαν διαίρεσιν καὶ ἀντιζηλείαν τῶν δυνάμεων, ἀλλ' ἡ διαφωνία αὐτῶν μετ' ὅλα ταῦτα γίνεται κατὰδηλος ἐκ τῆς προφανοῦς χαλαρώσεως ἥτις ἐπῆλθεν εἰς πάσας τὰς ἐνεργείας τῶν.

Εἰς οὐδένα πλέον διατελεῖ μυστήριον, ὅτι ἐν Εὐρώπῃ σήμερον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων, ὑπάρχουσι δύο ἀντίθετα ρεύματα, δύο ἀντιζήλοι πολιτικά. Ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας, ἥτις, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Ἰταλίας, ἐπιδιώκει λύσεις ριζικάς καὶ ἐκκαθαρίσιν ὀριστικὴν τῆς ἐν Ἀνατολῇ καταστάσεως, καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς Ρωσσίας, ἥτις βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Γαλλίας, ἐπιδιώκει τὴν ὅσον οἶόν τε ἐπὶ μακρότερον συντήρησιν τοῦ καθεστώτος, καὶ καταπολεμῇ πᾶσαν ριζικὴν λύσιν, θεωροῦσα ταύτην ὡς πρόωρον ἔτι. Μεσάζουσα μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἄκρων ἔρχεται ἡ αὐστριακὴ πολιτικὴ, βοηθουμένη καὶ ὑπὸ τῆς Γερμανίας. Ἡ Αὐστρία προσπαθεῖ νὰ συμβιβάσῃ τὰ διεστώτα καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν Εὐρωπαϊκὴν ὁμοφωνίαν, ἀλλὰ, ὡς φαίνεται, ἄνευ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Συνέπεια τῆς νέας ταύτης φάσεως τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ χαλάρωσις τῆς καταστάσεως. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἡ ρωσικὴ πολιτικὴ ὑπερισχύει· ἐὰν δὲ ἐπέλθῃ ὁ κατευνασμός καὶ ἀποκατασταθῇ ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος ἡ τάξις ἐν ταῖς Ἀσιατικαῖς κτήσεσι τοῦ Σουλτάνου, αἱ δυνάμεις δὲν θὰ συμφωνήσωσιν εἰς ἄλλο τί ἐκτὸς τῆς ἐπιβλέψεως τῆς ἐκτελέσεως τῶν μεταρρυθμίσεων τὰς ὁποίας ὁ Σουλτάνος ἐδέχθη νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τινὰς τῶν Ἀσιατικῶν ἐπαρχιῶν του.

Ἀλλὰ ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ θὰ στέρξῃ ἄρά γε νὰ θεωρήσῃ ἑαυτὴν ἡττημένην, καὶ θὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπιδιώξεως τῶν ἐν Ἀνατολῇ σχεδίων της, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τσοῦτου καιροῦ ὑπέβαλλε καὶ παρεσκεύαζεν; Ἀρά γε οἱ Ἀρμένιοι, κατόπιν τῶν τόσων σφαγῶν καὶ καταστροφῶν τὰς ὁποίας ὑπέστησαν, θὰ ἀρ-

κεσθῶσιν εἰς τὰς ἀρκούντως ἀσημάντους μεταρρυθμίσεις, εἰς τὰς ὁποίας πρὸ τῶν σφαγῶν ἤδη ὁ Σουλτάνος εἶχε συναινέσει, καὶ θὰ ἡσυχάσωσιν, ὑποτασσόμενοι εἰς τὴν μοῖραν τῶν; Αὗται εἶνε ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας οὐδεμία ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπάντησις δύναται νὰ δοθῇ. Ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις τῶν γεγονότων θέλει διδάξῃ ἡμᾶς περὶ τῶν συμβησόμενων. Διότι, ἡ στάσις τὴν ὁποίαν θὰ τηρήσῃ ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ καὶ ἡ στάσις τὴν ὁποίαν θὰ τηρήσωσιν οἱ Ἀρμένιοι, ἐξαρτᾶται ἐκ μυρίων περιστάσεων, ἐκ μυρίων συμπερόντων καὶ ἐκ παντὸς ἀπροόπτου τοῦ ὁποῖον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν δύναται νὰ συμβῇ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ πράγματα βαίνουνσι πρὸς κατευνασμόν, καὶ τοῦτο ἡμεῖς ὀφείλομεν μετὰ χαρᾶς νὰ παρατηρήσωμεν, διότι, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐν γένει ἀπαιτεῖ τὴν διατήρησιν τοῦ καθεστώτος ὅσον τὸ δυνατόν ἐπὶ μακρότερον, οὐ μόνον διότι στρατιωτικῶς τυγχάνομεν ἀπαράσκευοι διὰ τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ὑπὸ τὸ καθεστὼς ἐν εἰρήνῃ ἀνάπτυξις τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐνισχύει μὲν ἡμᾶς, ἐξασθενίζει δὲ τοὺς ἀντιπάλους ἡμῶν· ὅσον λοιπὸν βραδύτερον ἐπέλθῃ ἡ τελικὴ τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος λύσις, τοσοῦτον μεγαλειτέρα θέλει εἶσθαι ἡ μερίς ἥτις θέλει λάχει εἰς ἡμᾶς καὶ τοσοῦτον δυσχερεστέρα ἡ θέσις τῶν ἀντιζήλων ἡμῶν στοιχείων.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τῇ 9 Νοεμβρίου 1895.

Τὸ μνημόσυνον τῶν εὐεργετῶν τῆς κοινότητος — Ἡ Συρροὴ τοῦ πλήθους. — Ἡ ἔκτασις τῶν δημογεροντιῶν — Ἡ πρὸς τὰ πατριαρχεῖα ἀπάντησις. — Παρασημοφορίαι.

Τὸ καθιερωθὲν ἀνέκαθεν ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν εὐεργετῶν τῆς ἡμετέρας Κοινότητος καὶ ἐφέτος ἐτελέσθη μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπειᾶς ἐκκλησιαστικῆς. Ἀφ' ἐσπέρας ἐν τῇ ἐσπερινῇ ἐσπευσαν οἱ τε ἔφοροι καθηγηταὶ καὶ διδασκαλοὶ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτῶν καὶ ἐπλήρωσαν τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν φόρον εὐγνωμοσύνης ἀποτίοντες πρὸς τοὺς αἰοδιμούς εὐεργέτας τῶν εὐαγῶν ἡμῶν οἰκῶν, τὴν δὲ ἐπιούσαν ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ μέχρις ἀσφυξίας ὁ ναὸς ἦν πεπληρωμένος. Ἐπεσφύρησεν ἡ Α. Σεβ. ὁ ἅγιος Ἰωαννῖνων κ. Γρηγόριος τὴν βαρυτιμωτέραν αὐτοῦ φέρων ἀρχιερατικὴν στολὴν μετὰ δέκα ἱερέων τῶν διαφόρων ἐνοριῶν καὶ 4 ἱεροδιακόνων. Κατὰ τὴν μεγάλῃν εἰσοδὸν ἐν πάσῃ κατανύξει ἐμνημόνευσε τῶν ἐφόρων, καθηγητῶν, διδασκάλων καὶ μαθητευομένων καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀειμνήστων ἀδελφῶν Ζωσιμαδῶν καὶ λοιπῆς τῶν εὐεργετῶν τῶν σχολείων ἡμῶν χορείας. Λόγον δὲ κατάλληλον πρὸς τὸ ἐπίσημον τῆς ἐορτῆς ἐξεφώνησεν ὁ τακτικὸς ἱεροκέρυξ καὶ καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν ἐν τῇ Ζωσιμαίᾳ Σχολῇ αἰδέσιμος ἱερεὺς Κωνστ. Θωμαΐδης. Μετὰ τὴν ἐσπερινὴν καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν οἱ ἔφοροι μετὰ τῶν κ. καθηγητῶν καὶ διδασκάλων ἀνῆλθον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει, ὡς αἰθισται, εἰς οὗς ἐπεδραφίσθη ἡ δέουσα

περιποίησις. Ἡ τηλικαύτη συρροὴ τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διατρανοῖ ὅτι ὁ φόρος τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ θρησκευτικῶν αἰσθήματος διατηρεῖται ἀκμαῖον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ἡπειρώτου, ὅπερ ἐστὶ λίαν παρήγορον καὶ ἐνθαρρυντικόν.

Μετὰ τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς ἐπανερχόμενος εἰς τὸ ζήτημα τῆς συγχωνεύσεως τῶν δύο δημογεροντιῶν πόλεως καὶ ἐπαρχίας, περὶ οὗ ἐν ἡγουμένη μου διέλαβον μεταδιδῶ τὰς ἐπ' αὐτοῦ νεωτέρας εἰδήσεις. Κατὰ τινὰ πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐγκύκλιον ἀπὸ Μαΐου τοῦ 1870 χρονολογουμένην ἡ ἐπαρχία Ἰωαννίνων περιλαμβάνει πέντε τμήματα, ὧν ἕκαστον ἔχει δικαίωμα μιᾶς ψήφου προκειμένου νὰ ἀποσταλῇ ἀντιπρόσωπος Ἰωαννίνων εἰς τὴν πρὸς ἐκλογὴν πατριαρχοῦ ἐκλογικὴν συνέλευσιν. Κατὰ ταῦτα τὴν ὥς ἐν τμήμα λογίζεται ἡ πόλις, τὰ δὲ λοιπὰ 4 εἰσὶ τὸ τοῦ Ζαγορίου, Μυλακκασίου, Κουρέντων καὶ Τσαρκοβίστης. Ἐπειδὴ, ὡς γνωστόν, κατὰ τελευταίαν συνεδρίαν εἶχον ἀποχωρήσει οἱ πληρεξούσιοι τοῦ Ζαγορίου, ἵνα μὴ μένῃ ἑλλειψίς τις καὶ κενὸν ἐν τοῖς πρακτικοῖς συνήλθον αὐθις τὴν 3 Νοεμβρίου οἱ πληρεξούσιοι καὶ τῶν 4 τμημάτων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Σεβ. καθ' ἣν καὶ αὐθις ἀνεγνώσθη ἡ τελευταία πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ ἡ ἐντελλομένη τὴν συγχώνευσιν τῶν δημογεροντιῶν, δίδουσα τὰς σχετικὰς ὁδηγίας περὶ τῶν προκαταρκτικῶν ἐργασιῶν καὶ καταλήγουσα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει πάντα τὰ τμήματα καὶ ἡ πόλις δὲν ἤθελον μείνει σύμφωνα τότε ἕκαστον τμήμα δικαιοῦται νὰ σχηματίσῃ καὶ ἔχῃ ἰδίαν δημογεροντίαν. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ἑνωσιν οἱ πληρεξούσιοι ὅλων τῶν τμημάτων εὐρέθησαν σύμφωνοι, τὴν δὲ διαίρεσιν κατὰ τμήματα ἀπεδοκίμασαν ὡς ἀσύμφορον καὶ καταστρεπτικὴν διὰ τὸν τόπον· ἕτερον ὅμως μεταξὺ αὐτῶν ἀνεφύη ζήτημα κατὰ πόσον εἶνε ἀρμόδιοι νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος οἱ πληρεξούσιοι. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ γνώμαι ἐδιχάσθησαν, οἱ μὲν τῶν τριῶν τμημάτων πληρεξούσιοι ὑπεστήριξαν τὴν γνώμην ὅτι δὲν δύνανται ν' ἀναλάβωσι τοιαύτην εὐθύνην καὶ ὅτι δεόν νὰ γνωρισθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Μ. Ἐκκλησίας δι' ἐγκυκλίων τῆς Μητροπόλεως εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ νὰ προσκληθῇ ὁ λαὸς ν' ἀποφασθῇ διορίζων ἢ αὐτοὺς τούτους ἢ ἑτέρους εἰδικούς διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο πληρεξούσιους, τὸ δὲ τμήμα Ζαγορίου ὑπεστήριξε τὴν ἀντίθετον γνώμην ὅτι εἶνε ἀρμόδιοι οἱ ὑπάρχοντες πληρεξούσιοι καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρωτηθῇ ὁ λαός. Ἐπὶ τοιαύτην ἔννοιαν συνταχθέν τὸ πρακτικὸν διεδιβάσθη μετὰ τῶν προηγουμένων διὰ τῆς Α. Σεβ. εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διὰ τὰ περαιτέρω. Ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ πληρεξούσιοι τοῦ Ζαγορίου δὲν εὐρέθησαν σύμφωνοι, διότι καθ' ἃ ἡκούσαμεν τινὲς τούτων μὴ θέλοντες ν' ἀναλάβωσι τοιαύτην εὐθύνην ἀπέναντι τὸν τμήματός τῶν προστίθενται νὰ ὑποβάλωσι τὴν περαιτέρω τὴν. Κατὰ πόσον ἔχουσι δίκαιον οἱ ἐπιμένοντες εἰς τὴν ἀρροδοῦντα αὐτῶν πληρεξούσιοι τοῦ Ζαγορίου ὅπως ἄνευ τῆς ἐτοιμηγορίας τῶν ἐκλογέων τῶν προβῶσιν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, δὲν ἐξετάζομεν ἀφίνοντες εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ κρίνῃ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ γενόμενον πρὸς ἑνωσιν αὐτῶν διάδημα, πότε διὰ τούτου καὶ πότε δ' ἐκείνου τὸν λόγον φαίνεται ναυκῆσαν. Τοὺς πληρεξούσιους τοῦ Ζαγορίου πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνω-

— Ἐκ Κων/πόλεως διήλθον μεταβαίνοντες εἰς Γη-
ρομέριον τῶν Φιλιανῶν οἱ κκ. Ἦλ. Ζώης Γ. Μη-
λιώνης καὶ Πέτρος Σ. Κώστης.

πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνακηρυχθεὶς διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς ἀνεχώρησεν εἰς Κων/πολιν, ὅπως λάβῃ τὴν ἀδειαν παρὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως νὰ μετέρχηται τὸν ἱατρὸν ἐν Τουρκίᾳ.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀνω Σουδενῶν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Κεστενδῆλιον τῆς Βουλγαρίας ὁ κ. Π. Φωτιάδης, διὰ Σέρρας δὲ ὁ κ. Δημ. Τσολακίδης.

— Ἀφίκετο ἐκ Ζίτσης καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Λάρισα ὁ κ. Νικ. Παπασταύρου.

— Ἐπανεκάμφεν ἐκ Λαπόβου ὁ κ. Σ. Ντέτσικας.

— Εἰς τὴν Ῥιζάριον σχολὴν ἐκλήρωθη ὅπως ἔλθῃ πρὸς σπουδὴν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ κ. Καμιάς τοῦ Ζαγορίου Χρ. Κωνσταντινίδης ὡς ἀναπληρωματικὸς δὲ ὁ ἐξ Ἀνω Βίτσης Δ. Θεμελῆς· ἐπίσης ἐνέκρινε τὸ συμβούλιον τῆς Σχολῆς νὰ εἰσέλθῃ ὡς ὑπεράριθμος ὁ ἐκ Τσερβαρίου Δημ. Σακελλαρίου καθότι ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὐδεὶς ἐκ τοῦ χωρίου τούτου ἐσπούδασεν.

— Ἀφίκοντο ἐκ Σερβίας μεταβαίνοντες εἰς Ἀρτσιάν τοῦ Ζαγορίου οἱ κ. Δημ. Γκελιάδης μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ κ. Θ. Ζιάμπιακας.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Σερβίαν οἱ κ. κ. Κ. Ζωίδης καὶ Δημ. Σακελλάριος.

— Ἀφίκοντο τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ ἐκ Σοποταλίου κ. Ν. Τσάτσος καὶ ἐκ Καβάλας ὁ ἐκ Βήτσης κ. Ι. Ζωίδης φαρμακοποιός.

— Ἀφίκοντο ἐκ Βήτσης μεταβαίνοντες εἰς Ἀλεξανδρείαν οἱ κ. Β. Ζωίδης καὶ Γ. Πέτσος.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Βήτσην τοῦ Ζαγορίου ὁ κ. Κ. Στεφαννίδης ἀδελφὸς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἡπείρου.

— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα διήλθεν ἐκ Πειραιῶς μεταβαίνων εἰς Κων/πολιν μετὰ τῆς θυγατρὸς του ὁ γραμματεὺς τῶν ἐν Πρεβέζῃ δικαστηρίων Ναχὴμ ἐφένδης, καὶ ἐξ Ἰωαννίνων ὁ Σαδῆκ ἐφένδης ἔμπορος.

— Ἀφίκετο ἐκ Κων/πόλεως μεταβαίνων εἰς Κάϊρον ὁ ἐκ Τσαρπλινῶν κ. Σπ. Α. Ντόμης.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Στολὸν τοῦ Ζαγορίου ὁ κ. Ι. Τόμπολος μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ κ. Ἀγαθῆς. Ἐπίσης ἀνεχώρησεν εἰς Καλωτὰ ὁ κ. Κ. Κουργιόπουλος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Νικολάου.

— Ἀφίκετο ἐκ Λιασκοβετσίου τοῦ Ζαγορίου μεταβαίνων εἰς Ἀνατολὴν ὁ κ. Κ. Μασούρας.

— Ἀφίκετο ἐκ Μακεδονίας ὁ κ. Κωντ. Ἀλεξανδρίτης, μεναβαίνων εἰς Φραγκάδες τοῦ Ζαγορίου μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

— Ἀφίκετο ἐκ Σοποταλίου ὁ κ. Γ. Μακρόπουλος καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Σώκια τῆς Ἀνατολῆς.

— Ἐν Μονοδενδρίῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Ἀλεξίου Λιόλιου κροεπόλου τῶν τριῶν συνοικιῶν μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς Βουλτσάτη ἐκ Βίτσης.

— Ἀφίκετο ἐκ Κάτω Σουδενῶν μεταβαίνων εἰς Κων/πολιν ὁ κ. Κωνστ. Σουσιόπουλος.

— Ἀφίκετο ἐκ Μακεδονίας μεταβαίνων εἰς Κάτω Σουδενᾶ τοῦ Ζαγορίου ὁ κ. Ἰωάννης Μολαῖτης κτηματίας ἐν Μακεδονίᾳ· ἐκ Καῖρου δὲ μεταβαίνων εἰς Καπέσσοβον ὁ κ. Ἰω. Χατζῆς.

— Ἀφίκετο ἐκ Σερβίας μεταβαίνων εἰς Ἀληζωτ-Τσιφλίκι τοῦ Ζαγορίου ὁ κ. Δημ. Ν. Λιάπης.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Πρέβεζαν μετὰ τῆς κυρίας του ὁ κ. Βλάχος Μπακοῦκος, ξενοδόχος.

— Ἐννοδοχέϊον «Ἡπειρος» ἐν Πειραιεῖ, τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ξενοδοχεῖον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ δραστηρίου Ἡπειρώτου Ἀποστ. Στενίου, ἐπὶ τῆς πλατείας Τζελέπη καὶ ἄνωθεν τοῦ Ἰταλικοῦ πρακτορείου. Ἐν αὐτῷ πάντες οἱ εἰς Ἡπειρον μεταβαίνοντες Ἡπειρώται δύνανται νὰ εὕρωσι πᾶσαν εὐκολίαν, ὁδηγίαν καὶ συνδρομήν. Ἡμεῖς συνιστῶμεν κατὰ καθήκον τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εἰς πάντας τοὺς ἐκ Πειραιῶς διερχομένους Ἡπειρώτας.

— Εἰς Τσαρπλινᾶ τοῦ Πωγωνίου ἀπεβίωσεν ὁ Ἰω. Δ. Τσάβας.

— Διήλθεν ἐκ Κακοσσῶς μεταβαίνων εἰς Ἀλεξανδρείαν ὁ κ. Ἰω. Κάλης.

— Ἀφίκετο ἐκ Κων/πόλεως ὁ κ. Εὐμανουὴλ Ἰλαρίδης.

— Πανήγυριν ἐν χωρῇ κορύφωμα εὐδαιμονίας, ἤγε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Ἡπειρωτικὸς οἶκος τοῦ τέως Ἀρεοπαγίτου κ. Σπ. Ἀραβαντινοῦ. Ἐτελέσθησαν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς οἱ γάμοι τῆς ἐπὶ κάλλει καὶ μορφῇ καὶ διὰ σπανίων ἀρετῶν καὶ προτερημάτων πεπρωτικισμένης μουσοτραφοῦς θυγατρὸς του δεσποινίδος Φούλας, μετὰ τοῦ ἐκ Πειραιῶς διακεκριμένου καὶ λαμπροῦ νέου κ. Γεωργίου Βαθανάκου μεγαλεμπόρου τραπεζίτου. Ἡ αἰθουσα ἐν ᾗ ἐτελείτο τὸ μυστήριον τοῦ γάμου κατεκλύζετο ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῆς νεύφης καὶ τοῦ γαμβροῦ. Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ὑψόλογεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μετὰ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς ἐνορίας. Τοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ κ. Π. Ψάλτης. Χορὸς δὲ ἐπηκολούθησεν ὑπὸ τοὺς γλυκεῖς ἤχους τῆς μουσικῆς διαρκέσας μέχρι τῆς 3ης πρωινῆς ὥρας. Ἐπηκολούθησαν αἱ εὐχαὶ ἀπάντων ὑπὲρ εὐδαιμονίας τοῦ νεαροῦ ζεύγους.

ΠΕΡΙ ΔΟΛΙΑΝΗΣ

Κύριε Διευθυντά.

Ἐν τι πολληφθέντι φύλλῳ τῆς ὑφ' ὑμῶν ἐκδομένης ἐφημερίδος μετ' ἐκπλήξεώς μου ἀνέγνω ἀνώνυμος κύριος νὰ καθάπτηται τοῦ ἐκ Δολιανῆς κ. Χρηστάκη Ι. Χρηστιάδου ἐπὶ ζητημάτων, ἅτινα ἢ οὐδόλως τινὰ ἔλαβον χώραν, ἢ τινὰ ὅλως διαστρεβλώθησαν ὑπ' αὐτοῦ, παραστήσαντος δὲ αὐτὸν ὡς τινὰ βιαιότατον, πρόσωπον, ἄλλως τε γνωστότατον εἰς ὅλον τὸ Ζαγόριον

ἐπὶ ἀκεραιότητι χαρ-κτῆρος. Μὴ ἀνεχόμενος λοιπὸν νὰ ἀναγράφωμαι τοιαῦτα ἀδιάκριτοι ἰδεολογίαὶ κατὰ τοῦ ἀξιοτίμου τούτου προσώπου, ἀποφαινομαι κατηγορηματικῶς ὅτι τὰ ἀναγραφέντα οὐδόλως ἔχονται οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἀληθείας, τοῖμω δὲ νὰ ἀποκαλέσω αὐτὰ κυήματα, διαθέσεων ἀνθρώπων κακοβούλων καὶ κακεντρεχῶν οἵτινες ἠθέλησαν διὰ αὐτῶν νὰ μειώσωσιν τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀξιοτίμου τούτου προσώπου τοῦ κ. Χρηστάκη Ι. Χρηστιάδου. Ἀποδείξεις δὲ τῆς μὴ ὑποστάσεως τῶν γεγραμμένων καὶ ἡ ὑπεκφυγὴ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὀνόματός του. Ἄλλως τε περιττὴ πᾶσα διάφωσις πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν γνωρισάντων τὸν κ. Χρηστάκην Ι. Χρηστιάδην.

Διατελῶ μετ' ὑπολήψεως

Χ. Ν. Παπαγιαννόπουλος

Φοιτητῆς τῆς Ἰατρικῆς.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

ΠΕΡΙ ΔΡΟΒΙΑΝΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Γ. ΜΥΣΤΑΚΙΔΟΥ

(συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 160 φύλλου)

Ἀνατινάξας αὐτὸ φρικαλέως ἐκ βάθρων ἀπεχώρησεν αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἀντικρὺ καὶ οὕτω ἠνοίχθη τὸ λεκκνοπέδιον καὶ ἐξῆλθον τὰ ὕδατα τοῦ ὀρηκτικοῦ ποταμοῦ Μπιστρίσης. Ἐνταῦθα ὁμῶς ἐφαρμόζεται τὸ ἐγγύριον διήγημα «Ποῦσαι μὲν Α. Μπιστρίσα καὶ ἀδελφὴ μου θάλασσα». Ἐνταῦθα λέγεται ὅτι δράκων φλογερὸς διέμενε ποτὲ ἐν τῇ πηγῇ τοῦ «Βυροῦ» κάτω ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρον, ὅστις προὔξενει ζημίας καὶ ἐλθὼν ἐνταῦθα διὰ τοῦ βουνοῦ «Σωποτοῦ» ἔνθα καὶ δρόμος τις δεικνύεται ὅν οἱ ἐγγύριοι εἰσέτι ὀνομάζουσι «Φειδόδρομον», ἔσθυσεν τὴν δειψὴν του καὶ ἐπνίγη. Βεβαίως ἡ παράδοσις αὕτη ἐκρήξει καὶ ἐκσφενδονήσῃ λίθων ὑπεμφαίνει. Πότε ὁμῶς καὶ πῶς ἐγένετο τοῦτο; ἀδύνατον πρὸς τὸ παρὸν νὰ ἐξκριθῇ καὶ ἐπομένως ἀνάγκη νὰ ἀρκεσθῶμεν ἕως ἐδῶ. Ἐνταῦθα δὲ διατηροῦνται ἀρχαῖα ἤθη καὶ ἔθιμα ὡς καὶ πλεῖστοι ὅσαι μυθιστορικαὶ παραδόσεις καὶ περὶ τοῦ γάμου καὶ τῶν λοιπῶν διατυπώσεις, ὅταν παίρνωσι δάφνην καὶ δαφνοστολίζουσι τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ γαμβροῦ θύραν· εἶνε πάντα ἀξιοπεριέργα διὰ τὴν ἀπομίμησιν τῶν πρὸς τὰ τοιαῦτα συνηθειῶν τῆς ἐλληνικῆς ἐποχῆς· ἡ λεπτομερὴς αὐτῶν περιγραφή ἀπαιτεῖ ἐκτεταμένην πραγματείαν. Ὁ τόπος οὗτος εἶνε εὐάερος καὶ ὑγιέστατος· τὸ ψῆχος κατὰ τὸν χειμῶνα εἶνε μέτριον ἐνίοτε καὶ μέγιστον· ἀλλὰ τὸ θέρος δυνατόν μάλιστα κατὰ τὸν Ἰούλιον καὶ Αὐγούστον ὑποφέρουσιν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν μεγάλην ζέστην. Πλὴν τούτου ἡ κωμόπολις στερεῖται κατὰ δυστυχίαν ἐνὸς τῶν πρὸς συντήρησιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπολύτως ἀναγκαίων, τοῦ ὕδατος. Ἡ λιψυδρία δὲ αὕτη ἐμβάλλει εἰς μεγάλην στενοχωρίαν τὰς δύο ταύτας κοινότητας ἐπὶ ὀλόκληρον ἐξάμηνον, ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως σχεδὸν μέχρι τοῦ φθινοπώρου, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τοὺς θερινούς μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὐγούστον. Ἄν μάλιστα εἰς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας συμβαίνει ὡς ἐφέτος, ὥστε νὰ ἐπικρατήσῃ διαρκὴς ἀνομβρία κατὰ τὸ θέρος ὑποφέρουσιν οἱ κάτοικοι τὰ πάνδενα. Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν μόνον σωτηριῶδες εἰς τὰς κοινότητας ταύτας ἀπὸ τῆς ἀλγεινῆς ταύτης καταστάσεως εἶνε νὰ μετοχετεύσῃ τὸ κατὰ τὸ βουνὸν τοῦ Δρυϊνῶν ὕδωρ ἐντεῦθεν μίαν ὥραν περίπου ἀπέχον εἰς τὸν βαθύσκιον καὶ ὑψηλὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου λόφον, ἔνθα ὑπάρχουσι τὰ κοινὰ ἐκπαιδευτήρια τῶν δύο Κοινοτήτων, ἤτοι τὸ Ζαππεῖον Παρθενωγωγεῖον, τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη τὸ 1884, καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς νεόδμητον τῆς κοινῆς καὶ κεντρικῆς Ἀστικῆς Σχολῆς κτίριον, οὔτινας τὰ θεμέλια ἐτίθησαν δαπάνῃ τῆς ἐν Πάτραις Φιλελευθευτικῆς Ἀδελφότητος Δροβιανῶν, τῇ 4 Μαΐου τοῦ 1888. Ἡ ἐντοιαύτη τοποθεσία μετὰ τῶν δύο κοινοτήτων Ἀνω καὶ Κάτω Δροβιανῆς μετοχέτευσις τοῦ Δρυϊνικοῦ διαχυγστάτου ὕδατος κατὰ πόσον θὰ ἀποβῇ χρησιμωτάτη ἀπέχομεν νὰ περιγράψωμεν ὡς ἐνότην διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους. Περὶ τοῦ δικαίου τούτου πόθου οἱ καλοὶ κάγαθοὶ συμπληροῦνται ἐν Πάτραις καὶ ἀλλαχοῦ παρεπιδημοῦντες καλῶς ἐσκεπτόντο πρὸ χρόνων, ἐνῶ τῇ θεῇ συνάρσει ἐλπιζόμεν ὅτι μετ' οὐ πολὺ θέλουσιν ἐπαναγα-

γεῖ τὴν ἰδέαν ἐκείνην, ἥτις εἶνε τὸ σπουδαιότατον. Ἡ κωμόπολις αὕτη πλὴν τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων ἔχει καὶ ὀλίγα ἐνταῦθα ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ ἐργαστήρια ὡς ἐμπορικὰ, παντοπωλεῖα, ὑποδηματοποιία, χαλκοποιία, γανωματῶν, πεταλωτῶν, σφαγεῖα τακτικά, σιδηρουργεῖα, ὑφαντήρια, κτίστας, βαρνάδες, τσαρουχάδες, βάρπας καὶ κεντητάς, οἵτινες κατασκευάζουσι πολλὰ τῶν γυναικῶν κεντητὰ φορέματα—βυρσοδεψίαν, ἥτις καὶ ἀρχαιοτάτη ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ εἰσέτι διατηρεῖται καὶ φήμην κέκτηται τοῖς πέριξ ἐπὶ τῇ ἀρίστῃ κατεργασίᾳ, μαραγκοὺς (τέκτονας), ἀρτοποιίαν, παφυλτσῆν, ταχυδρομεῖον τακτικὸν ἐκαστὴν ἐβδομάδα, κηροποποιεῖον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος μετηνέχθη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, κατασκευὴν ἀσβέστης κτλ.

Οἱ ἐνταῦθα ἔμποροι ἔχουσι σχέσεις ἐμπορικὰς μὲ τὰς ἐγχορὰς τῶν Ἰωαννίνων, Ἀργυροκάστρου, Δελβίνου κτλ. ἐκείθεν προμηθεύονται τὰ ἐμπορεύματα, ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς Εὐρώπης. Παράγει δὲ ὁ τόπος οὗτος ὀπωρικά διαφόρων εἰδῶν, βαλανίδιον, ἔλαιον, οἶνον ἐξαιρετον, ὅστις χρησιμεύει καὶ διὰ τὰ ἄλλα χωρία, ὅσπρια διαφόρων εἰδῶν ἐρεθίνους, κυάμους, φακῆ κτλ. καπνὸν ἀρίστης ποιότητος γνωστὸν σχεδὸν καθ' ἅπασαν τὴν Ἡπειρον ὑπὸ τὸ ὄνομα «καπνὸς Δροβιαντικὸς», κριθὴν καὶ σῖτον, τὰ ὅποια δὲν ἀρκοῦν οὔτε δύο μῆνας. Οἱ κάτοικοι περιποιοῦνται τὴν ἀμπελοφυτεῖαν καὶ ἄλλα καὶ ὀμιλοῦσιν τὴν ἐλληνικὴν. Ἐκαστὴ κοινότης διευθύνεται ὑπὸ τινος μouxταροδημογεροντίας, ἥτις ἔχει δικαιοδοσίαν ὑποληπτικὴν καὶ ἰσχυρὰν εἰσπράττουσα οὐ μόνον τοὺς βασιλικούς φόρους ἀλλὰ καὶ ἐν γένει ἐκτελεῖ πᾶσαν ὑπόθεσιν τῆς σεβ. κυβερνήσεως καὶ τῆς κοινότητος μετὰ προθυμίας, ὥστε ἐν ἐνὶ λόγῳ ζῶσιν οἱ κάτοικοι ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εὐταξίᾳ ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφὴ σκιά τῆς Α. Αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως συμφώνως τοῖς ὑψηλοῖς Αὐτοῖς κακονισμοῖς καὶ τῇ πατρικῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ προθέσει τοῦ Μεγαλειοτάτου καὶ φιλομουσοτάτου Ἀνακτοῦ ἡμῶν Σουλτᾶν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν.

Ἐκκλησίαις ἔχει πολλὰς ὡς καὶ παρεκκλήσια, καὶ τῆς μὲν Ἀνω κοινότητος κεντρικὴ ἐκκλησία ὑπάρχει τοῦ ἁγίου Νικολάου κτισθεῖσα πρὸ 50 ἐτῶν σχεδὸν ἐκ βάθρων, δαπάνῃ καὶ συνδρομῇ τῆς ἰδίας ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινότητος, τῆς δὲ Κάτω κοινότητος κεντρικὴ εἶνε ἡ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἐκκλησία ἀρχαία, ἥτις καὶ Μοναστηρί λέγεται ἐνεκα τῆς καθημερουσίου λειτουργίας. Ἡ τῆς ἐκκλησίας ταύτης ζωγραφία ἢ ἀγιογραφία εἶνε κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑκατονταετηρίδα, ὡς φαίνεται ἄνωθεν τῆς θύρας ἢ ἐξῆς ἐπιγραφή: «Ὁ πάνσεπτος καὶ θεὸς ναὸς τοῦ ἐν ἁγίοις πατρῶν ἡμῶν Ἀθανασίου πρότερον μὲν ὑπῆρχε λίαν μικρὸς καὶ ἀκαλλῆς, ἔπειτα ηὐξήθη καὶ ὠροφώθη ἐπιτροπεύοντος τοῦ μακαρίου ἐν ἱερεῦσι καὶ πρωτοπαπᾶ τῆς χώρας αὐτῆς Παπα κὺρ Κυριάκη, καὶ ἀνιστορήθη μετὰ ἐξ ἔτη, ἀρχιερατεύοντος τοῦ θεοφιλεστάτου καὶ λογιωτάτου Δρυϊνουπόλεως καὶ Ἀργυροκάστρου Δεσποῦ τοῦ ἐκ Μετσόβου, ἐπιτροπεύοντος τοῦ ἐν ἱερεῦσι Παπα κὺρ Ἰωάννου τοῦ ἄνωθεν μεγάλου πρωτοπαπᾶ, δι' ἐξόδων τῆς ἰδίας ἐκκλησίας, διδασκάλου ὄντος τοῦ ἐλληνοῦ Μουσίου τῆς χώρας ταύτης Ἱερεμίου ἱερομονάχου, διὰ χειρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐκ Συκιράτου (α) καὶ υἱοῦ αὐτοῦ Βασιλείου, ἔτους αψπγ' (1783) Μαρτίου 30, ἐφημερεύοντων τῶν ἐν ἱερεῦσιν εὐλαβεστάτων, Σταύρου Οἰκονόμου, Σπύρου, Νικολάου, Δρόσου, Ἰωάννου, Μαργαρίτου Κυριάκη, Ματθαίου, Χρήστου, Παναγιώτου Γεωργίου καὶ Πάνου».

(α) Οὗτοι οἱ ζωγράφοι εἶνε πρόγονοι τοῦ Χρηστάκη Ζωγράφου ἐφένδη.

ΗΜ. ΑΡΑΠΗΣ, Ἰωαννίτης βάρπτης ὁδὸς Δρυϊπιδίου ἀρ. 2 (πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων) κόπτης καὶ βάρπτης ἀριστος μετὰ περισσῆς φιλοκαλίας ἐνδύνων ὅλους τοὺς νεύς.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ἀδελφῶν Παπᾶ πλατεῖα Ἐθνικῆς Τραπέζης (πρὸν Στέμμα). Μαγειρικὴ ἀρίστη.